

Годишната за въ Цариград
7 сръбарни петака, а за повен
насыкади 8 петака, шест мѣ-
сечно спомоществованіе нѣма.
Един брой 3 гр. Паритѣ напредъ
На спра вече неспирим.

ГАЙДА.

Пари и писма ще ся испро-
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Капан Н. 24 или
право до издателя Н. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
поща, не сѣ приети

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИ-ТЪ.

Издава се на сѣки 15 деня.

Нашиятъ спомоществователи приематъ вече 9-й брой отъ Гайдата, трѣба ли да са маятъ йоще за внасяніето на помощтъ си? Ний сами, безъ да имамъ надежда на другѣго освѣн на читателитѣ и спомогателитѣ си, слѣдовали сме до нинѣ и ще слѣдували, с-божята воля, предприятието си; и каквото да ни са случи, освѣн смъртъ, ний ще допълнимъ и тѣзъ годишното издание на Гайдата, както и ланското, което даже не бѣше наше собствено задѣлѣние. Но за да не бѣдимъ в-у-тънение трѣба и спомоществователитѣ ни да нѣхъ поддържатъ с-истото присърце, което имамъ ний за да имъ слѣжимъ.

Тѣзъ година едвамъ сме събрали нѣщо 3000. р. а сме дали 6 и повече. Около 4000 гр. има да събирами отъ ланскитѣ спомоществования, но добритѣ тѣзи наши приятели, глухи на нашиятъ повторителни напоминания, приканвания и умолявания, вкаривають са та мѣчатъ и не ни отговарятъ баримъ. По нѣкои мѣста даже, както са наущавали, паритѣ сѣ зети отъ спомоществователитѣ, а намъ не сѣ ги проводили. Имали сме и таквизи родолюбиви хора, които струватъ кабулъ и на Гайдата ручилото да под'ядатъ. Ний и сега пакъ молимъ тѣзи почтенни Господинови да сторятъ добро сърце, и да ни платятъ ли да ни отговарятъ, иначе, ний ще надуемъ опакото ручило противъ тѣхъ и нема да мѣкнемъ докль да са чуе чакъ до глухитѣ царъ тѣхното родолюбство.

ЦАРИГРАДЪ. 19 Септемврій 1864.

Че е умрѣлъ въпросътъ или че душа бере и ще умре можемъ да кажемъ, но какво прави, дѣ са на мѣрва и какъ е, ако нѣхъ пита нѣкой, и него не можемъ му каза. Защото, не отъ скоро врѣме, той е каго дѣлгъ, който са гурка в-океантъ на неизвѣстност-та: потъне и загуби ся испрѣдъ очитѣ ни за врѣме, ще го видишъ испослѣ издалъ ся нѣйде хе далечъ, дѣто едва може да ся назѣрква, и пакъ ся загуби, и пакъ са подаде та излѣзе и близу ся види като да посегниши и да го уловиши, но, ето го смугни ся пакъ в-вода-та и ако нѣхъмашъ работа върви та го дири, или сѣдни та гадкай дѣ ся намѣрва той сега по дѣното на морето.

Послѣднитѣ път когато ся мѣрна прѣдъ очитѣ ни той бѣше около освободяваніето на заточенитѣ наши владци, отъ тогазъ ся загуби пакъ испрѣдъ очитѣ ни и ще излѣзе ли скоро, и дѣ ще излѣзе, и какъ ще излѣзе, нѣщо положително да кажемъ незнайми; а с-прѣдположения и прокобения да залѣгвали читателитѣ си не е по началата ни.

Сичко що можемъ за здраво и положително да кажемъ ний върху въпросътъ това е, че макаръ и да са ширка той тѣй изъ океантъ на неизвѣстност-та, но твърдѣ е извѣстно че е живъ и че нѣма отъ само себѣ си да ся удави, ако ний сами го не удавимъ в-въртопѣтъ на отчаяніето. Животътъ на въпросътъ какъ то и смъртъ тѣхъ му зависи отъ насъ.

Истина, неизвѣстност-та на неговото скитаніе е тежка, уморителна; но прѣдъ убѣждението на едно-го челяка в-правдината на дѣлото му, прѣдъ постоянството в-начиванията му нѣма нѣщо непостижимо и невъзможно отъ възможнитѣ на този свѣтъ нѣшта.

Тамерланъ прочутиятъ Татарски завоевателъ, казвалъ, че найдобриятъ урокъ за постоянството билъ научилъ той отъ мравчетѣ. „Веднѣжъ, кава той, като несполучихъ в-едно прѣдприятіе та бѣхъ принуденъ да бѣгамъ и да ся скитамъ, скрихъ ся бѣхъ в-едно пусто здание и тамъ когато най тежкѣ мисли на отчаяніе раздираха сърдцето ми, съгледахъ тамо до мене какъ една мравя натоварена с-едно зърно житото въспираше по дувартъ за да го занесе на гнѣздото си; когато да прѣвали и да влѣзе в-гнѣздото си тя падна долу наедно с-зърното. Единадесетъ пѣтя възлѣзва тя с-товарътъ си до олова мѣсто и единадесетъ пѣтя пада долу с-него, но не ся напушна отъ намѣреніето си; на дѣнадесетъ пътъ сполучи и внесе зърното в-гнѣздото си.“

Ако една мравя за да принесе едно зърно житото на гнѣздото си показва едно такъво удивително постоянство, колко повече постоянство трѣба да покажемъ ний, които сме същества разумни и старанието ни не е за едно зърно житото, но за едно свято нѣщо, което са касае до духовнитѣ нашъ животъ?

Този черковнитѣ нашъ въпросъ, който тука отъ нѣкоя година на самъ нѣхъ занимава, и за който толкози са стѣснява душыта, че не са рѣшава, да ли е една таквазъ работа за която тѣй лесно трѣба да са отчаемъ? Не. То е една работа, която изисква сичкото наше внимание и стараніе, то е една на-

ша свещенна длъжност която ни са налага от вѣрата ни, и от Християнската наша совѣст. То е едно от онѣзи богоугоднитѣ и спасителни дѣла, които сѣкѣй който вѣрва в-будущиѣт живот е обязан да ги изпълнява.

Фанариотскитѣ тѣзи деспоти и духовни наши тирани, не сж ли тѣ които ся поругаха с-нашитѣ святини, които обѣрнаха вѣрата Христова на търговия, които вързаха словото Божие и заустиха черквитѣ ни и ги обѣрнаха на вертеп разбойнически? Не тѣхнитѣ ли гнусни примѣри и беззаконни дѣла, растлѣват и развратяват и вадят на родѣт от вѣра сѣкѣй ден? *Прочее* маловажно и ничтожно нѣщо ли е да ради человек за възстановлението на вѣрата в-назначението и; или е вѣн от Християнскитѣ длъжности да ся стараемъ кой за развръзването на Божието Слово; или е осудителна ревност-та за отмахването на тѣзи съблазън? Никак. И не само, но нерадивитѣ и равнодушнитѣ към тѣзи света длъжност е повинен прѣд Бога, и ще дава отвѣт за това свое нерадѣние и равнодушие.

— Прощението за съставяннето на *Книжезната Дружина*, за която поменахми по прѣди, подписа ся от по първитѣ наши тука съотечественици, ще ся подпише и от други йоще които желаят това обеще полезно дѣло и ще ся поднесе на Правителството. Тѣз дене ще ся печати и Уставѣт на тая дружина от който нашитѣ съотечественици ще разумѣят по добръ за цѣлата и. И ний ще говорим другѣй път по на пространно за това.

Ако това дѣло успѣе, както желяем и както са надѣем, то ще има да благодарим за съдѣйствието на сичкитѣ наши тука съотечественици, а за първоначалането на Доктора Вълковича и на Г. I. Груева.

— Г-н. I. Груев остави градѣт ни и замѣна за Пловдив завчера во вторник прѣз Тек р-Дага.

— Доктор Вълкович и той понеже влѣзе на Правителствена служба ще замине слѣд нѣкой ден за опрѣдѣленното си мѣсто.

— Доктор В. Караконовскѣй, са припозна като Доктор и от тукашното Правителствено Медицинско училище, което му и потвърди Дипломата. Научавами са че гражданитѣ Хаскюйлиски проводили мазбата да го искат за градски доктор. Радувами са за смотрителност-та на Хаскюйлийци че гледат да са сдобият с-доктор искусен, и да не повѣрват здравieto си и животѣт си на таквиз шарлатани и человекѣубийци, какѣвто е и онзи мори-свѣт боктор Георги в-Ески-Джумая.

— Г-н Бакалов, който ся завърна от пътуването си в-Гърция в-градѣт ни, тѣз дене ще замине за Букурещ.

— По прѣдната недѣля заминаха за Едрине *проповѣдницитѣ* Пантелеимон и дяконѣт му, които гопени от Гръцката патриархия бѣха запрѣни тука в-Заптието, но освободени, както казват, чрѣз съдѣйствието на Католичката пропаганда вращат са пак в-Едрине. Тѣ сж Гърци. С-тѣх наедно за-

мина и един нов Униятски поп Българин испращан от тукашната Униятска община за в-Малко Търново.

— От двамата затворени в-Заптието Видинци, по стариѣт Г-н Цанко бѣше са тежко пободил и чрѣз ходатайството на тукашната Униятска община са извади и заведе на Католичката болница додѣ оздравя. (!)

ТЪРНОВО. — С-тѣз поща нѣмахми никаква дописка от Търново, но от пѣтници, които пристигнаха тѣзи дни в-столицата, научавами положително че, жителитѣ Долномахленски в-Търново, които до сега припознаваха гъркѣт владика Григория за тѣхен пастир, отрекли ся от него и прѣкъснали сѣко сношение. До сега тѣ сѣка недѣля ходяха да ся черкуват на митрополската черква, дѣто от десната страна постоянно ся четеше се гръцки. Сега долномахленци ся събирали сички, привикали свещеницитѣ си и казали им: че ако искат да им сж и за на прѣд свещеници, от сега пататак нѣмат работа в-митрополията; имат други черкви в-тѣх да служат, и гръцки да не са чете. Владиката, рекли, ако иска да иди в-нашитѣ черкви да ся черкува, като прост без власт владика, и да слуша правило по Български, не го пѣдим; но да ся мѣси и да заповѣдва не ни е приет.

Тѣзи постѣпка на Долномахленци прави им голѣма почест, като настана врѣме да додат и тѣ в-сѣзнание. Не е малко нѣщо прѣтеглило и прѣтърпяло това мѣсто от гърковладичкитѣ беззаконии, само ний що знайми и дѣто сми с-очитѣ си виждали *резиллицитѣ* не ся за изказване. На какви не, мръсени и умразни сквернодѣйния не сж били свидѣтели жителитѣ на това злочесто мѣсто! И сега още когато нелицеприятната гласност немилостиво поразява сѣкой един порок, обржгнали тѣ в-страститѣ фанариотски исчадия не сж ся ни най малко посвѣнили от своитѣ развратни дѣла. Не и днес ли мръсидикѣт онзи Хрисант, за велика съблазън на християнското изпълнение, слѣдува своитѣ скаредности и безнаказанно?!

Много пѣти ни са е случало да чувами от приверженицитѣ и защитнициѣт Григорови, че той бил един честен старец и добър владика. Неговата честност и добрина ся вижда да слѣдуват и неговитѣ хора; защото колкото по господарѣт ся познават слугитѣ, толкоз повече по слугитѣ ся познава господарѣт какѣв е. Ако да не е честен и добър Григор, ще ли държи таквиз чапкѣни за слуги? Колко пътя са не оплакѣха хората, и що му са не каза за Хрисанта да го махне; а той не само че го не испѣди и не му сбра юздитѣ, но като го е оставил да ходи по кеѣт си, има очи и за епископ да го прѣпорѣчва. Когато според Евангелието от сичкитѣ грѣхове найтежѣк грѣх е съблазънта, какѣв Евангелскѣй пастир е този който сам си служи за съблазън на стадото си? В-това отношение Григор и хората му сж достойни не само да бѣдѣт лишени от това звание що имат, но и заслужават в-пѣл-

но Евангелското наказание "Тешко на човека", казва Спасител наш. прѣз кѣгото чде сѣла зми; подосрѣ ки било за него да са окѣси воденичан га-мѣк на вратѣт мѣ, и да бѣде удавен въ дѣленин-тѣ на морето.,

И Долномахаленци сѣ направили едно богоуго-дно дѣло като сѣ ся отрѣкли от тѣзи сбѣлазни-тели. Достойни сѣ за почит тѣзи които ся стара-ятъ за своята почитенност и въ туй отношение ний отдавами длѣжното почитание на Долномахаленци за постѣпката им; и за малѣк бѣлѣг на това пода-рявами на училището им едно тѣло от нашият вѣ-стник, (който ще получават от настоятелѣт ни) и 20 и 30 парчета други нѣравственни книги, които с-първо ще им испроводим.

Едно само ще забѣлѣжим и ще молим наши-тѣ приятели да бѣдат постоянни в-доброто си на-мѣрение, да не искарат найподирѣ пак работата юх; защото Търновскитѣ работи май таквиз излѣзват. Колко пѣтя тѣ са отричаха от гъркѣт владика и пак като псета на бѣлвочѣт си ся поврѣщаха при него. Читателитѣ ще нѣ простят за тѣзи тежка и гнус-на дума. И ний сми Търновчани, но нас ни окѣрти тѣзи търновска недотрайлива рѣшителност; днес виж ги свѣстили ся в-своитѣ длѣжности, отказват ся от гърк владика, тичат да го пѣдят, берѣт ся, ма-зари правят, прѣдставители избират; минн са ден или не, влѣзе друго брумбалче в-главата им, или са скарат помежду си, или сѣнуват нѣкакав опак сѣн, ще ги видиш развърнали са от прѣднето си намѣ-рение, и, да идим да видим какво ще каже де-спотия и ето ги тек-тек при деспотия и кланят му ся, и молят му ся за нищо работа, дѣто могат хи-леди пѣтя подобрѣ еами да си я свършат. Да ма прощават монѣт съотечественници, но това не е чловѣчещина, не е характер на едни почитени хо-ра, каквито желайми ний да бѣдат нашитѣ съгра-ждане. Това не е челѣшка, ами е кочя работа. „Ке-динин юрююшо саманѣжа кадар.“ казва турска-та нѣсловица.

ТАТАР—ПАЗАРДЖИК.— Тука за сега подруги новини нѣмами освѣн тая, че върху стариѣт тука Рилскѣт Духовник, от нѣколко врѣме на сам е до-шел и други рилец духовник и според пословици-тѣ, като „неможат два бика в-една черда да жи-вѣят“ или „два пѣтла на едно бунище да пѣят,“ сѣкога ся карат кой да отѣгне таксидиотскитѣ пост; па пошто тѣи не мируват, размириха и гражданитѣ и ги направиха да са карат помежду си за тѣх. Незнам що да ви кажа, но по умнитѣ хора, сити вече от таквиз сбѣлазнителни сѣѣни между духов-нитѣ чин, зеха да желаят што да са вдигнат туй калугеритѣ сѣвѣм от градищата и от селата, да са приберѣт в-обителитѣ си да живѣят, та да миряса свѣтѣт от тѣх.

— Молим светитѣ отци както в-Рилскѣт мѣнестир тѣи и в-сич-китѣ светогорски и други мѣнастири да бѣдат внимателни върху поведението на испращанитѣ таксидиоти и да не оставят рабо-титѣ да идат до там што и чинѣт да ся опозорѣва, и мѣна-

стиритѣ да ся унижават и народѣт да са сбѣлазнива и да ся развращава. Доста сѣ другитѣ причини които го отвращават от длѣжната към духовното звание почит. „Днитѣ са лукави, нека нашето духовенство барим от тѣз стрѣна са припавѣ да са не излага само на унижение. Доста му е това дѣто влѣтя в-полив-китѣ на гъркѣто Духовенство и дойде в-това положение што спорѣд нѣшего Ивана и светого Ивана да мразѣт.,

КАЗАНЛѢЖ—От нѣколко години на сам на сѣкѣ-дѣ по Бѣлгария, градища и села и селца даже, неу-сипно старание полагаат за устроението на учебни-тѣ си заведения и за образованието на челядѣ-та си. Нашиѣт град, който в-друго отношение не е по-долу от много градове, от тѣз страна е за оплак-ване. Не бѣше той от край си тѣи, но проклетитѣт дух на разединението го посѣти и го направи да остане по назад и от малкитѣ села даже. Градѣт ни са дѣли на 4 махли и ний пристигнахми да имамн 4 училища. Жално нѣщо да гледаш, Господине, как в-сѣко от тѣзи училища, като са намѣрват по сто-тина и 150 дѣца, немогат да успѣят по горѣ от това що се предава во взаимнитѣ училища; защо-то сѣка една махла частно неможе да дѣржи повече и по добри учители, а да ся сѣединят и 4-тѣх ма-хли и да имат едно главно училище не им дават турцитѣ. *) Ний слушами как по другитѣ градове и села училищата успѣват, често ни са е случало и да са намѣрим на испитанията на ученицитѣ и сѣр-цето ни е рѣдало от умиление; в-нашиѣт град, ско-ро не са е чувало таквиз нѣщо. Училищата ни като баши-бозук са върѣвли, не е имало ед о на-стоятелство което да ся гриже за устроението им, и учителитѣ и тѣ кой как знай тѣи са карали.

От нѣколко врѣме насам голѣми старания става-ха дано да са сполучяше нѣкак да ся сѣединят махлитѣ да поддѣржат едно главно училище, в-което да ся осовѣршенствуват колко-годѣ ученици-тѣ; да са сѣстави едно настоятелство, което да и-ма грижата за учебнитѣ заведения, и тѣи с-сѣво-купни сили да трѣгним и ний в-пѣтѣт на образова-нието. И Слава Богу, старанията ни не сѣ остана-ли досущ празни. Тритѣ махли, Кулянската, Кал-пакчийската и Новянската са вече сѣединихи и прие-ха да са отвори едно главно училище дѣто да ся прѣдават само по горни уроци от наукитѣ, и учи-тел кажи са настани, остава само Кѣрянската мах-ла, която още непристава на това сѣединение; но надѣмса че и тѣзи наши съграждане ще познаят най подир ползата от задружност-та и ще ся при-соединят на другитѣ махли.

МѢСТО—СѢЩО.—Аз съм пѣтник като се-тѣ пѣтници и отивам на пѣтѣт си, сирѣч на Узунджо-ва, ама тука, дѣто съм сега, едно нѣщо ми ся видѣ много странно, и от пѣтник панаирѣжия, аз рѣкох да стана коресподентаджия на Гайдата ви; защото

*) Това е едно от онѣзи извинения, с-които нѣкога си наши-тѣ Бѣлгари, обичат да са оправдават, когато ги избѣличават дру-го за нѣщо, което са можили да го направят и от немарение не сѣ го направили. Днес то е станало поговорка и употребѣва са про-вически.

туй нѣщо ми ся видѣ твърдѣ интересно за Вас да ви го съобщя. Ви Господине като сте гайдари, без друго ще ви трѣбат таквиз нѣкои пѣсопойници, дѣто по нѣкога да ги туряте да испѣват по нѣкоя хава за да ся благодарят подобрь слушателитѣ ви. И тѣй ако имате такваз нужда, сторѣте да дойдите тука в-този град, ама да е празничен ден, че излѣзте татак към онуй мѣсто дѣто ся казва рачийкошк или кайнарджа. Ви тука ще намѣрите сичкитѣ псалтове насѣдали край водата на ликове по destino души. Първо ги пригледайте кои дѣ ся намѣрват, подирѣ ги почакайте да си нагласят гласовнитѣ инструменти. Тука излѣзва един много хубав цѣр за глас, не знам как го варят със гюл, та има тѣзи хубава миризма, от него като глѣтнат по нѣколко глѣтки тукашнитѣ пѣвци, отваря им ся гласът и викват та запѣват, тогаз избирайте изпомѣжду им който ви са ареса. Но ако и там не можеш да избереш почакай да ся свечери, сички тѣзи пѣвци, като ся върнат ол расходкитѣ си испѣлият кръчмитѣ и кафенетата, и там, като осият досѣт на реченният за глас цѣр, пропѣват вече сички, тѣй из се сърце, тогаз можеш слободно да избереш с-какѣвто глас щеш и какѣвто го ищеш, щеш ирген да е, щеш вѣичан да е; защото сѣ размѣсени, женени и неженени наедно ходят, наедно пият, наедно пѣят, и жененитѣ толкоз мислят за кѣщата си да ся приберѣт че е мръкнало, колкото и нежененитѣ. Такваз една мода е излѣзла сега тука между тукашният прокопсан свѣт.

Колкото за женскитѣ моди, аз ги не намѣрих по долни от Търновскитѣ; сичкитѣ блазила които може да срѣщаш нѣкой в-Търново, ще ги намѣриш и тука. Но тукашнитѣ малаковки сѣ белки по честити, защото ся прочул сега тука от селата един нов мастор, който прави на малаковитѣ прѣчкитѣ от пѣртове. Един приятел ми приказа една история дѣто станала тука с-едно коконче, което искало малаковче, но не ми остава врѣме да ти я испиша, другаритѣ трѣгват ще върва и аз. Други пѣт.

ЖЕЛЪЗНИК.— Тукашнитѣ училищни испитания са продължих тѣзи година цѣла недѣля (от 23—30 Августа); защото от двѣ главни училища, за момчетата и за момичетата, ученицитѣ са испитваха на науки и начяла от нѣкои язици — и пак от седем взаимни училища, четири за момчета и три за момичета, на четение, писание и практическо смѣтане. Ний нѣма да кажем как ставаха тѣзи тържества (?); само ще забѣлѣжим, че от нѣколко години насам доста голѣмо впечатлѣние ся направили това испитанията на тукашнитѣ хора, ще гледаш сѣкѣй ден в-продължението им тѣли-тѣли хора ся навалят в-училищата да гледат какво ся изучили и какво ще им приказват дѣцата им. Особенно много зачудени останахми, като гледахми в-последнитѣ дни на испитанията да присѣтствуват по-многого жени зрители, от колкото мъже. — Това е заистинна добър знак за женитѣ, а не да показват желание

към моди и др.: Най любопитен бѣше послѣдния ден (30 Августа,) в-който са раздадохъ наградитѣ на учители (?) и ученици, и между другитѣ изрѣшенни училищни обряди ся изрѣче един доста любопитен разговор, от който и сичкитѣ зрители останаха крайно *задоволствени*. И ний са радвами наедно с-сичкитѣ си съграждани за успѣхитѣ, които сѣ показали ученицитѣ от сичкитѣ ни училища, особенно на неимовѣрнитѣ (?) успѣхи на главното ни дѣвическо училище, когато то едвам от 15 мѣсеца насам *има сѣществованіето си*. Но незнами, какво да кажем на Гайдата, бачо свирачо, да не би да засвири за напрѣд жална пѣсен на училищата ни (не за напрѣд но и по напрѣд позаторюлюкахми биле). Защото *мозина* хорица има и кѣдѣ нас *мозевир-такжмларжидан*, (!) които от колѣ време не сѣ гледали с-добро око добрия *порядок*, както на школитѣ, тѣй и на другитѣ ни общи работи та ся гледали как да е да ги съборѣят. Тѣ не сѣ можле до сега да сторят това; но от нѣкои тѣх-ни постапки, с-които тѣ развѣлнувахъ града ни, имамы причина да помислим, че ще истеглят най сѣтѣнѣ школитѣ, според както казваше и ти, бате свирчо, не помни в-кой брой на гайдата: че когато са позачекат кѣдѣ-да-е нашитѣ първенци ли да ги наречем, чорбаджии ли, или какви, — та тогаз истеглят школитѣ и дѣцата, като че им са криви тѣзи *нѣвинни Божии сздания*. Ама халди дано сми измамени въ мислитѣ си!

— Когато нашитѣ дописник е писал тѣзи дописка и са е приболявал да не би да засвири Гайдата желни пѣсни за училищата в-Желѣзник, вѣрно че не е знаил това което ний вече и прѣдзагатнахми. Нам ни стана много жално като осѣтихми че работитѣ зеха да немиришат на хубаво и в-този град, дѣто до сега общественицитѣ им работи, при другитѣ градове отиваха колко годѣ подобрь. Дух завистлив са вижда да е посѣтил и това мѣсто; но Гражданитѣ Желѣзничански ще ли възимат благоразуміето да са неподдадат на неговитѣ искушенията, или ще го искарат и от другитѣ по *бегер*! От наша страна, ний, като Българиин към Българи, сѣтем да им отправим единственият спасителен свѣтъ; да не докарват работитѣ до там, што за малки нѣкои частни каприци да са прѣзира общото добро. Ний са обрашамы към тѣзи и от двѣтѣ партии, които ся имат и сѣ по благоразумни да ся споразумѣят върху тѣзи работи, от което е произлѣзло това разногласие, и да не дават мѣсто на страститѣ толкоз гибелни за благосостоянието на сѣко едно мѣсто. Тогаз, да, тогаз ний ще познаем че в-Желѣзник има добрежелатели и патриоти хора; в-противен случай ний ще им попѣйми: „Хамхмлен бурнусе икиси-да бир урсус.“

ВАРНА. — На 5 Септември нѣколко души Ески-Джумалии, идяли с-двѣ брички за Варна. Отсам дѣвня близу около беклемето ги нападат разбойници и ги обират. Когато вече прилѣгнало на обранитѣ да дадѣт извѣстие на беклемеджитѣ, разбойницитѣ вече побѣгнахми. Подир нѣкой ден един от обранитѣ като отишел в-Балчик вижда двѣма от разбойницитѣ са расхождат из градѣт облечени и прѣмѣнени като търговци, дава извѣстие на копакѣт и тѣй ги улавят и ги докараха тука в-Варна. На първо прѣпѣтване тѣ са показват търговци; но като ги събличат та ги растърсват намѣрват у тѣх сума пари, подир което земат да ги принитват по здраво и тѣй единѣт исказал че тука от нѣкоя го-

дина на сам дѣто сѣ ставали обирѣ по тѣзи мѣста е сѣ тѣзи тѣхната компания, която има за ятаци Ханджиятѣ цинцари дѣто сѣ на крайниѣт хан в-Юнус-кою. Хайдунитѣ сѣ и тѣ цинцари.

Такваз е пѣк тѣз злобна лая Цинцарска, дѣто идат по нашитѣ страни, щото ако не сполучи пѣкой от тѣх да мине за хикими да мори хората, и да ги съблича той ще стане ханджия и ятак или найподир и сам хайдунѣ за да ги обира по пѣтищата!

КОТЕЛ. — „В-нашето село, Господине Редакторе, твърдѣ на често нови работи не стават, но за туй кога стане нѣщо, става както трѣба и както прилича, защото ний сми хора положителни и сѣе таквиз омур олмас работи не сѣ ни занимавами. Тѣй даскали да вадим, даскали да пѣдим, даскали да мѣнявами, тѣз работи ний отколѣ ги зарѣзахми; Училища да устроявами, учители да настанявами, дѣцата си да просвѣщавами, с-таквиз дребни работи да са занимавами у нас го нѣма това нѣщо. Слушай да видиш ти какви работи вършим ний че да нѣ познаш какво струвами.

Нашитѣ Котленци, (ама неразбирай сичкитѣ, ами туй Котленскиѣт Бо-мон — чорбаджиитѣ ни,) дѣто заран вечер в-черкува ходят и тѣсти-тѣсти свѣщи на иконитѣ паят, тѣ от благочестива ревност подвизаеми, смилли сѣ с-тѣхнитѣ и нашиѣт свети духовник от Иверскиѣт Гръцѣй мѣнастир, че не ще може да прѣпитае демочадието си, рѣшиха сички единогласно, да откъснат от заплатата на общитѣ учители нѣкое количество и да го поклонят на негово Все [прѣподобие! Какво по благоприятно, по богоугодно дѣло от това друго можахме да направим ний? Не бѣше ли праведно да са искупим от грѣхѣт който прѣди двѣ години направиха нашитѣ млади табансѣзи, като са наеха да пѣят тогози дѣда облаженнаго че го недопѣдиха, ами го оставиха да подѣда и той даскалитѣ? — чунким много са цѣнѣли и тѣ.

Ами какво ще кажеш ти, Господине Редакторе, за нашенскитѣ сокмани, нѣма ли да сочините и да посвирите нѣкое ридание за тѣх, като зеха горкитѣ да ги напушат и да ги замѣнават с-кличеститѣ малякови и переситѣ фистани! И то да е барим от други таквиз нѣкои неразбрани хора, ами от тѣзи старинопоклонници, които нещат да огорчават свѣто-грѣцкиѣт манастир че бил прѣдаден тѣм от дѣда от баба, а тѣзи свети-сокмани, не сѣ ли от дѣда от баба?

ВИДИН. — Тукашнитѣ еснафи и граждани, освѣн нѣколкоцина само, твърдѣ малко на чет, владически мекерета, много тѣжат за своитѣ съграждане Цанка и хаджи Цано; тѣ вече и втори пѣт сѣ събраха да дадѣт общо прошение на Валията за освобождаването им. Прощението сѣ подписа от десет еснафа с-по 20 и 30 подписа и повече от 20 мухтарски печата. От събранието нѣкои до 50 души отидоха най напѣд на владикова конак да го

земат сѣе тѣх си и да идат прѣд пашата да сѣ молят за запрѣнитѣ в-Цариград. Владиката по-напѣд сѣе отказвал че не сѣ смѣся, а послѣ сѣе върѣкал да иде; но додѣ сѣе натѣми уж да трѣгне, сколасал да проводи гѣозлюкляята си сотрудиѣк и совладичѣник Парисиади да прѣдизвѣсти Н-во Прѣвѣсходѣтелство пашата. Десетима само от събранитѣ наедно с-владиката сѣе прѣдставили прѣд пашата и му подали жалбата; Пашата отговорил че повече не може да направи освѣн да проводи и тѣзи им жалба в-Цариград както и прѣдишната!

МАКРЕШ (село в-Видинско). — Нашитѣ селяни поискаха за храмѣт да позамажат ветата наша черква за да не е толкоз искѣртена, и тѣй купиха боя и я измазаха. Каю сѣе научава това дѣдо владика визва селенитѣ и казва им, ви кого питахте че подновихте черквата? Не сми я подновили, казват селанитѣ, само я измазахми. Макар, отговаря владиката, от кого зехте дозволение; не сѣ ли аз на черквитѣ Господар, мене питахте ли ма? Ами с-каква боя я измазахте, и от дѣ зехте боята? С-синя боя, рекли селенитѣ, купихми я в-Бдин от Евреитѣ. Ба! извиква владиката, какво сте направили ви? Ви сте осквернили черквата; да я замажите с-боя от Евреитѣ!! Не бива да влѣзвате вѣтрѣ да сѣе черкувате, додѣ не сѣе освети изново; и тѣй бѣхми принудени да му съберем 1500 гр. да му дадем и да го молим за да ни освяти черквата от Еврейскитѣ бои!!!

Как ви сѣе вижда, Господине Гайдаторе, тѣзи Гръко-владичка спекулация, не е ли едно Християнственѣйше дѣло? Без-сумѣние! Но, таквизи едни и други подобни на тѣзи и по друга сорта християнственѣи дѣла на нашиѣт владика, произведоха това дѣто зе да сѣе чува и по нашитѣ отстранени мѣста, *уния и униятство* (?)

ПИСМО III.

Аз окѣснѣх да ви пиша тоз пѣт, но ви не трѣба да ми сѣе сърдите за това. Да не мислите че то е от мѣрзел, от немаренѣе или от прѣзрѣние (както го казват нашитѣ учени, и от прѣгледванѣе сирѣч не-сайдисванѣе, както би можил да го рече нѣкой по Български, ако да не бѣ изпамѣрил многоученниѣт Сѣвѣтѣник по Сръбскитѣ вѣстници, че прѣглед по Български ще рече сгледа или приглед.) Аз не съм станѣл йоще нѣкой голѣм челѣк че да имам добродѣтел-та на прѣзрѣнието към по долнитѣ от мене, нито съм, Слава Богу, Гръцки Патрик, Владика или нѣкакѣв освѣти-телко Богословец, че да ма ѣде тѣзи страст към Българитѣ; калугер не съм да ма искушава мѣрзеливѣи дѣявол, и до мен не е дошло йоще ред да сѣе иска сѣдѣйствѣието ми в-народнитѣ работи че да показвам немаренѣе. Аз познавам че съм лишен от тѣзи прѣимущества, които укра-

сват толкози отлични хора и между нашите съотечественници; и от това, за обиди ще го взимам ако би моето до нинѣ мълчание да го отдадете на кое-годѣ от тѣзи три дарования. Но това като ви казвам да не взимате пак, че като съм сега в-цариград та говоря като царогражданин, сирѣч лъжа и това което ви казвам за оправданието си е опакито то на онуй което е в-сърцето ми. Не, мене още не ма е прѣвзела тукашната цивилизация нѣма и да ма прѣвземе, защото ма намѣри камен в-нашенското кадило.

Сичката работа е че не сѣднах да пиша и не съм ви писал и от това произлѣзва дѣто ви не сте получавали от мене писмо. Туй мое прѣд вас оправдание са надѣя че ще го разберете твърдѣ добрѣ и лесно ще го повѣрвате, за туй подкачам редѣт на писмото си.

Чували сте беки въ старитѣ приказки че има един опак свѣт, дѣто сичкото става на опаки. Като чувате Цариград, то да знайте че той е един град който ако и да не е в-опакият свѣт, но е като прѣдградие на тоз свѣт. Дѣто, и без да съберка челѣк може да каже, че ако не сичкото, а то повечето работи наопаки стават. Тука не само тѣзи опачина има, дѣто са срѣща и по нас, сирѣч тѣз които нѣмат да са кордисват че имат, голацитѣ да са фулулѣкт и слабитѣ най много да са перят, но има нѣщо повече. Тука напирѣм, който та наймного мрази, той наймного вика че та обича; този който мисли да ти извади очитѣ, той брат та нарича, (каквото, храни Боже, Гърцитѣ що нѣ братя наричат), кога ти казва уж правото, той тогаз та лъжи, а кога та лъжи тогаз ти право казва: но и тук хората не кабулят да им казват лъжци и за туй неказват право. Тука, който не ще да свърше нѣкоя работа, той са показва и ти казва че ѣж върши, и когато та най много увѣрява че е на свършение тя тогаз е найдалеч от да ся свърше. Това можите да го разберете и от грѣцкитѣ събрания що ставахъ за рѣшението на Българският въпрос.

Но да зафана от края, по напирѣд от дребнитѣ работи. Тука водата са продава с-пари и дѣто е топла като бара вода, казват я *буз-деръясъ*, то ест ледено море; мѣтната и нечистата вода *алак-болак сую*, казват я *каракулак сую*, сирѣч вода от черно ухо; види ся че чернитѣ уши тука сѣ по напочет от бѣлитѣ, каквото по нас чернитѣ очи сѣ по напочет от бѣлитѣ. Месото додѣ не хване да пуше не го купуват, рибата и да е вонеща *тазе балж* я викат, куфитѣ и празнитѣ дини *курабие картуз* ги наричат, и колко други ищеш се тѣй наопаки имена!

Намѣсто млѣко тука продават подмлечена вода, намѣсто ракия-варѣна вода, намѣсто вино-бакамова тинтура със стипца. На сѣкѣдѣ оката се е 400 драми, казва пословицата, но за тука и пословицата лъже, защото тукашната ока за виното нѣма ни 300 драми.

Тука който иска да живѣе като калугерин ожени ся и като иде на гурбет, на тритѣ или на петтѣх години си вижда домѣт, а който ще да живѣе като оженен покалугеря са и живѣе се по глѣщата между женитѣ.

Тукашнитѣ калугери не сѣ черноризци, защото помай носят червени антирпни, зелени кожуси и други таквизи не черноризки прѣмѣни. Женитѣ жени тука ходят повечето с-черни дрѣхи като калугерици, а калугерици има които само бѣли дрѣхи носят и лѣщят като снѣг от бѣлизна.

Дяконитѣ, туй мѣжкитѣ владишки слуги, ходят с-коси и с-чехли като жени, а дяконитѣ или женскитѣ владишки слугици (защото нѣма владишка кѣща, да нѣма таквизи) ходят с-чепици и без коси като момчета. Тѣзи дяконки кадят и тѣ прѣд владицитѣ из кѣщи, ама не с-кадилници, ами с-цигарпици.

На женитѣ тука им викат *кирия*, и то не ми са види твърдѣ наопаки; защото, наистина цароградска жена не е друго освѣн *кирия* и комуто я натоварят той знае, пѣшка сиромашѣт и не може додѣ бѣде жив да са растовари: особено тѣзи грѣцка *кирия* е твърдѣ много тешка за Българитѣ. Колко наши сиромаси и богати е затиснала тя и не са можли да помѣрдат испод нея та са тѣй и погинѣли и ни вѣст ни кост от тѣх не са видѣ и не са чу.

Женскитѣ моди аз йоще не съм ги изучил както трѣба че да ви ги опиша подробно, ще ви кажа само че тука женитѣ твърдѣ често си мѣняват гуглитѣ: пролѣтѣс бѣха зели да носят таквиз нѣкакви си от ругоски калпачета, като разлати саксийки с-поедно цѣтѣице, нѣкои си пак и с-петлови пера, сега тѣ ги мѣниха и наложиха други едни таквиз... но право да ви кажа немога ви расправи, ами да ви поприкажа нѣщо и за мѣжкитѣ моди, защото тука и мѣжетѣ модничѣят.

Аз не щѣ да ви приказвам за облеклата им, описување-то на тѣхната разнообразност е дѣлга и широка: 17 Тюрлии, четох аз, сал фесове носят, таквиз червени, червеникави, черникави, малки, ниски, плитки, разлати, остри, голѣми, високи, смазани, прави, искривени, подгнати, привѣрзани, не-привѣрзани, без пискюли и с-пискюли; едни пискюли таквиз кѣси и присмивкени като миши опашки; други таквиз дѣлги и рохави като лѣсичи опашки; едни вѣрзани високо; други спуснати ниско, че как не! От фесовитѣ башка пак калпаци, капели, какви тюрлии не щеш! 77 да ги кажеш малко сѣ, но да оставим тѣх и да лодим на тѣзи—естественната прѣмѣна която имат мѣжетѣ, не'я как носят.

Вы знайте туй което и сичкият свѣт го знае, че това сирѣч, което отличава мѣжетѣ от женитѣ по лице, сѣ брадата и мустакитѣ или *всцитѣ*, както гядумат на Шумен. Туй отличие което имат мѣжетѣ испрѣд женитѣ, нещѣт, видися, да го имат тѣй как-

то им го е природата дала, ами искат да го докарат както го тѣ ищѣт на кефѣт си. И тѣй като немогат да ганосват и да измазват образитѣ си както женитѣ, тѣ ги пѣстрят и ги шерат кому как-то скивни.

Едни мѣже ищат беки да нема никакво различие между тѣх и женитѣ и за туй и брада и мустаки-тѣ ги стѣржат комѣй сѣка сутрина, и от туй образѣт им прилича като на лѣскав сахтян, или ако щете като на износян и охлускан царвул.

Други искат беки да имат само полвин отличие, и за туй брадитѣ брѣснат а мустакитѣ оставят; но пак не тѣй както си сѣж, ами кое ги стригат, кое ги штипят та ги скубят, кое ги възсукват тѣй като на бурма и ги изострят тѣй на краѣт та ги възкривават като въдички максус, че като ся случи нѣкое женско сомче или мрѣнка, да може да ся за-качи о тѣх.

Други пак оставят и мустаки и брада на волята им да растѣт както щѣт, и стават като буйна и честа гора в-която брадва не е влѣзвало, и в-които ако да имаше по нас от онѣзи дребнитѣ хора, за които приказва едни Нѣмски ли, Ингилишки ли списател че влѣзвали въ сахатѣт му, може с-коне да прѣпускат и зайци да ловят извѣтрѣ. Нѣкои от тѣзи които носят таквизи гори на образѣт си не си струват труд сами да ги пазят и редят, ами ги прѣдават на таквиз едни пѣззеливи и много-краки па-зуванти.

Други пак подкастрят брадитѣ си и ги правят да сѣдят тѣй като че сѣж ги молци опасли. Други брѣснат само коченѣт на брадата, а пак оставят от странитѣ по един вандак да висят като полилейчета. Други пак брѣснат от страна дѣто сѣж космитѣ и оставят само тѣзи дѣто сѣж на коченѣт и образѣт им става тѣй като рѣпа с-опашката на долу. Тѣ като ѣдат или кога приказват бѣрже, това дѣто на коченѣт браделчето им подскача като малко мишче кога ся уче да играе. Други брѣснат брадитѣ си ввред отворѣ, а само от долу на шията си оставят една ножичка тѣй като вълнен гирдан. Други пак ги брѣснат ввред и само на долната устна оставят туй дѣто ся казвѣт *бам телѣ*, и то сѣди, тѣй отдалеч като го гледаш, като че е кацнал нѣкай базуняк при хрѣлопката си и са камузи да си влѣзе.

И много още бих ви говорил аз за тѣзи брадежки моди на тукашнитѣ брадници, ако да не бѣше почукала тѣзи пуста мода и на нашитѣ врата. Сега нема какво да кажа и свършам за брадитѣ. Да приказваме пак и за друго.

Тука ся намѣрват твърдѣ много и сѣкакви стоки; дѣто е рѣчено и от фиче мѣко да потѣрсиш ше намѣриш, ама и продавачитѣ сѣж толкоз мастори, както и безсовѣстни, щото не го има нищо, за едно нѣщо, което струва, 2 пари, да ти иска 20 гроша. Видѣх едно еврейче, не по голѣмо от мене, пак можеше да лѣже и сто ката повече от мене. То ми поиска за едно тефтерче 16 гроша, аз му дадох 16

пари че ся спазарихми най подир та ми го даде за 60 пари. Туй еврейче като че неможе да ма излѣже, ама има и таквиз дѣто ма излѣгаха. Четох за-вчера во една кни-а че, един дявол като ходѣл по свѣтѣт да лѣжи хората, имал едно еврейче в-човал че се на гърбѣт си го носѣл. Другѣ един дявол го срѣсинал веднѣж и го попитал, защо носи на грѣб туй еврейче; а той му отговорил: "Колкото дяво-лии и айнаджилѣжи аз не знам, от туй еврейче ги научавам, и за туй го носѣ се със себе си."

Ама ше кажите че само еврейчетата и еврейтѣ лѣжат? Не. Гърцитѣ още повече и по безсовѣстно лѣжат. Не помня кой казваше, ама право казваше че, един Евреин лѣже колкото четирма Българи, един Циганин лѣже, колкото четирма Евреи, а едни Грък лѣже колото 40 Цигани! Ама какви сѣж туй Гръцкитѣ лѣжи я! Евреин ако та лѣже, лѣже та барим със стока, и да та излѣже се ше ти даде нѣщо какво годѣ, а Грък като та лѣже, лѣже та с-вѣтр, зема ти паритѣ пѣж нищо не ти дава. Тѣ тргуват повечето с-нѣща които ги нема. На при-мѣр, тѣ имат комѣй на сѣкадѣ по нас таквиз кантори дѣто продават вѣра, и най голѣмиѣт им кантор от който зависѣт сичкитѣ по вѣн кантори е тука на фенер. Потѣрси за двѣ пари вѣра у тѣзи канторджии немсжеш намѣри, а тѣ милиони гро-шове земаат от нас за вѣра, и на вѣра не си дават стоката, а пак като ни земаат паритѣ какво ни да-ват и аз не знам.

Като ви отворих приказка за Гърцитѣ аз знам че ви ше сте любопитни да ви кажа нѣщо и за наша-та със тѣх работа, — тѣзи де, дѣто по словешки я казват *въпрос*. Като искаме право да хортуваме и да са не лѣжем, трѣба да ви кажа че аз не мо-жих и до този час да разбере туй нѣщо дѣто ся казва *въпрос*, като какво нѣщо е и от какво е, от *просо* нѣщо ли е таквоз като *просеник*, от папур ли е като папуреник, или е като сирена *пита*, за-щото нѣкой си го казват и *питане*. До колкото съм можил да разумѣя от туй дѣто съм слушал, аз разбирам че туй *въпросѣт* ще да е това дѣто има между нас нѣкои Гърци владици та *просѣт*, и мно-го съм ся чудил със нашѣтѣ хора като казват че тоз *въпрос* бил много изчеп и не можѣл да ся рѣ-ши, сирѣч да ся развърже и да ся сѣкса. По мойт ум то е една твърдѣ лесна работа. Нали е туй дѣ-то че грѣцкитѣ владици като *просѣт* раждат *въ-просѣт*, българитѣ да им не дават; да ги проводят пѣж на други врата да *просѣт* и тѣй ще ся рѣши *въпросѣт*. Или йоще по лесно, испѣди *просѣтитѣ* и нече има кой да ти *проси*; и *въпросѣт* нече има а то тѣй със дуи, със расправи да ся отървеш ти от просѣци, и още и от таквиз безочлѣви каквито сѣж гърцитѣ владици, които сѣж породили тоз *въпрос*, то никога нѣма да го бѣди. Додѣ сѣж тѣ *просѣци* между нас, то наши-тѣ българи и додѣ свѣт бѣди се ще сѣж *въпросни-чѣви*.

Писмото стана май дълго пѣж аз йоще за много

работи не ви съм писал, но трѣба да прѣкъсна сега тука, че параходът е на трѣгнуване за Брус, и аз съм си накарал да ида там да си купя нѣколко бруса да си наострям ножчето, да си подрѣзвам перата за да ви пиша полесно и почесто. За сега с-богом.

Незабравяйте вашето малко *Гайдарче*

ПРИКАСЧИЦА

Един който снесал едно яйце.

Нѣкой си челѣк като копаял веднѣж в градината при къщата си за да посади едно дърво, ископал при една плоча, под която намѣрим три дѣлви пълни с-желтици. Тутак си зарава пак да не личат и излѣзва горѣ в-къщи да размисли как да стори да извади тѣзи пари, и да са опази да не би жена му да земи да ся фали че ся намѣрили имане, и да ся чуе до царѣт че да му го земат. Тѣй като сѣдѣл та мислял, дошло му наум с-една тюрлия да испита жената си да ли ще може да одържи нѣщо тайно или не. И тѣй става, отива на дюгения си и подир два сахата враща ся на къщата си и са прѣвива злѣ от сърце че го заболяло уж. Жена му като го гледаше че охти' и са прѣвива, питаше го какво е? а той от как са трѣшка и пѣшка нѣколко врѣме от болест уж, извади из под себе си едно яйце, и викаше че сега го сиѣсь прѣсно. Жена му зе туй яйце в-рѣцѣ та го разгледваше с-любопитство и са смѣеше прѣз глава че мѣж и снесѣл яйце. Но мѣж и повтори и потрети да и зарѣчва да не казва за туй нѣщо никому да ся не расчуе че ще го е срам да гледа хората; и тя му казваше: как може да бѣде то, чева не е луда да иди разказва на свѣтът, та-кваз една смѣшна работа.

Но щом мѣж и излѣзе вѣн от къщи за да иде пак на дюгеният си, тя зе яйцето в-рѣцѣ и викаше комшии-китѣ си по една по една та им го казваше и разказваше им и вѣрѣше са и кълнеше ся че мѣж и го снесѣл прѣд очитѣ и, и подир туй моле-ше им са да не казват тѣ това нѣщо на другито нѣкого. Но комшии-китѣ и разказаха на мѣжетѣ си за тѣзи смѣшна работа, чуха го дѣцата им и до вечер-та още са расчу из сичкият град, тѣй що на сутринта са набраха на дюгеният му около стотина дѣца, които го закачаха и му думаха: „Е, чичо, ще снесеш ли и днес нѣкое яйце? зели да та боли пак сърце? сега скоро ще снесеш ли? А той си-ромахѣт мѣлчеше, и думаше в-умѣт си: „май сѣе жена, нито 24 часа можѣ да са стѣрни да не искаже една уж тайна!“

И тѣй като му са прѣсмиваха дѣцата та са беряха около него и го закачаха, случи са *разгеле* да минува и царѣт *тебдил*, който като видѣ толкѣз дѣца събрани да са кикотят и са смѣят, попита, какво е станало? А дѣцата без да знаят че е царѣт смѣяха ся и му разказваха: „видиш ли ей тогѣз е,

той снеса сѣкѣй ден по едно яйце, и го питами щ снесе ли и днес; и ей го на', готви ся да си отиде у тѣх за да го снесе.“ Царѣт като чу това от дѣцата, разбра че тука в-тѣзи работа има друго нѣщо тайно. за туй и прашенна на едного от хората си: тогѣз челѣка да го земите със добро, и щом като си ида в-Сараѣт да ми го прѣдставите. И тѣй царѣт от там отиде си на Сараѣт, а хората му привикаха тогѣз челѣка и сѣ добро заведоха го та го прѣдставиха на царѣт.

Царѣт го попита засмѣно; можеш ли да ми обадѣш каква е тѣзи със тебе работа дѣто са е расчуло че ти снесаши сѣкѣй ден по едно яйце! Челѣкѣт му обадѣ правото, как сирѣч намѣрил имането, и как поискал да опита жена си, и как тя разказала туй нѣщо та са распрѣснало и са расчуло чак до царѣт. Туй като чу царѣт остана много благодарен от туй измисляние, и каза на челѣкѣт. Макар че туй имане дѣто си го намѣрил са пада на мирията, ама аз зарад туй исхитряне, дѣто си исхитрувал да опиташи жената си, харизвам ти го да бѣде твое, иди го извади без страх и имай го за потрѣбата си, а жена ти, която не можѣ стѣрни едно тайно нѣщо ами отиде да разказва на хората и да засрамва мѣжѣт си, давам ти воля да я испѣдиш от къщата си; защото една жена която неварди кѣшнитѣ си работи и тайни да ги нерасказва по хората, тя не е достойна за увѣрение в-нишо и не може да я има нѣкой за ступанка.

НАРОДНИ САТИРИ.

Младитѣ ся жениаха,	Сварих мойто вѣнчило.
Млади жени земаха;	Тиганици пѣрджияше;
Аз не бѣх си много дѣрт	Рѣкох да са огрѣя,
Сал на шейсе години,	Съблазни ма дяволѣт,
Ожених ся и ази,	Че посегнах да зема
Млада булка доведох.,	Тиганичка единичка,
Ах що видѣх и патих	Дрѣпна клета рѣженѣт
Лоша била вещица!	Та ми прѣби рѣцѣтѣ;
Срѣд зима ма прашаше	Дрѣпна глѣвня от огън
Се да сѣя, да жѣна,	Насади ми плещитѣ
Цѣл ден да ся не вранѣм.	-Вѣн бре дѣрто <i>мисльте</i> ,
Сѣях ази сѣг и лед,	Вѣн ти брадосополко:
А пак жѣнях студ и мраз.	Аз кога съм самичка
Вечер идях, доходях,	Ти да люлѣиш дѣтетѣ;
Нарѣч дръвца доносях.	С-първо либе кога съм,
Снощи кѣсно пристигнах,	Под сълбата подсмѣрчай.

Цариград въ Печатницѣ-тѣ на А. Минасова
у Везир-Хан.